

ЧАСТИНА ПЕРША

ОСІНЬ

РОЗДІЛ 1

«БУДЬ-ЩО МОЖЕ СТАТИСЯ, — думав Вілл Дандо. — За наступні п'ять секунд чи за наступні п'ять років. Будь-що».

Він перехилив кухоль, допиваючи останні ковтки пива. Тепер треба знову привернути увагу бармена, і це здавалося завданням не з найлегших. Години зо три тому, коли Вілл прийшов, людей у барі було небагато. Стало людно, щойно почалася трансляція: «Джетс» проти «Рейдерс».

«Джетс» відставали на три очки, і часу, щоб відігратися, мали обмаль. Зазвичай Вілл не дуже цікавився спортом. Він навіть не міг ручатися, що додивився хоч одну гру до кінця.

Але цей матч — не такий. Він важливий.

Він важливий, бо його результат — одна зі ста восьми речей, які знав Вілл, і які ще не трапилися.

Цей бар поруч із його домом не пропонував нічого понад типово для подібних закладів дозвілля: замовляй випивку — і можеш втішатися думкою, ніби п'єш не сам. Вілл обрав друге найкраще місце в барі — стілець якомо-

га далі від виходу. Не по сезону холодний листопад віяв у приміщенні щоразу, коли хтось заходив чи виходив — вітер проносився підлогою, ганяючи зім'яті серветки по калюжах пролитого пива.

Перше найкраще місце — найвіддаленіше від виходу та вітру — було просто ліворуч від нього. На ньому сиділа справді чарівна дівчина з каштановим, ледь хвилястим волоссям. Здається, знайома барменові. Вже напевно той поновлював її напої швидше за Віллові, а за добрячі два з трьох і взагалі не брав плати. Утім, причин для безкоштовної випивки могла бути купа: хоча б саме волосся!

Вілл почув її ім'я — Вікторія — і замислився, чи не почати з нею розмову. Ба більше, протягом останніх трьох годин він тільки те й робив, що розмірковував, заговорити до неї чи ні.

Задзвонив телефон. Вілл поглянув на екран — ім'я «Хорхе» означало концерт, і хороший концерт. Наприклад, вечірку в якомусь крутому місці в центрі за чималі гроші. Навіть на найгіршій роботі від Хорхе можна було непогано провести час — а іноді щастило, і робота була казковою. Хорхе влаштовував Вілла на покази модної білизни, на афтепати після концертів, де бувало безліч людей із музичних кіл, і на серйозну студійну роботу. У кількох турах Вілл навіть грав із групами на розігріві. Майбутнє Вілла як басиста у Нью-Йорку так чи інакше було пов'язане з Хорхе Кабрерою.

Вілл відхилив дзвінок. Бармен нарешті дістався його кінця стійки.

— Повторити? — показав він на порожній кухоль.

— Так. Те саме.

Спонтанно Вілл повернувся ліворуч і всміхнувся до Вікторії:

— Вас пригостити?

Краєм ока він зауважив, що бармен завмер над холодильником. Може, вони і справді більше, ніж друзі. Але й що з того?

Вікторія обернулася та зміряла Вілла поглядом.

— Ой, дякую, — відповіла вона достатньо ввічливо, але не більше за це. — Але я знаю бармена. Він мені наливає просто так.

— Зрозуміло. Але якщо подумати... оплачена випивка краща за безкоштовну, хіба ні?

Вікторія схилила голову набік.

— Ні, дякую.

А тоді відвернулася і промовисто втупилася в телевизор. Навряд чи існував надійніший спосіб відшити — хіба що вона пересіла б на інший стілець. Бармен повернувся, ляснув картонною підставкою та поставив перед Віллом пиво, стукнувши кухлем трохи сильніше, ніж потрібно.

«Рейдерс» заробили тачдаун і додаткове очко, вигравши вже на десять очок. Більшість відвідувачів заволали — Вікторія серед них.

На стійці перед Віллом лежав записник на спіралі — чорна обкладинка погнута, як старий шкіряний гаманець. Нижній край записника був блюотно-коричневим від пролітої кави. Вілл провів пальцем по кутку, перебираючи сторінки. Подивився вперед, де його обличчя віддзеркалювалося у пляшках на довгій барній полиці. Схопив зошит, скрутивши його по лінії згину на обкладинці.

Подумав про те, що знав — і що міг із цим зробити...

«Постріли у крамниці. „Щасливий кут“. Два поспіль, далі тиша. Далі ще три — один за одним. Довга пауза. Затамований подих. Всередині радяться. Ще постріли. Дуже голосно. Спалах за вікном крамниці, зсередини. Вікна по центру темні, лише по краях світяться червоним — там, куди могло просочитися світло»...

Вілл посовав підставку недопитого кухля, згадавши про кухлі вже випиті. Подумав про хороші рішення і погані рішення – і як важко їх розрізняти.

Нарешті, він повернувся до Вікторії.

– Ви – фанатка «Джетс»?

– Так, – відповіла вона, не зводячи очей з екрану.

– Хочете знати, хто виграє?

– Думаю, я вже знаю це.

– Будете здивовані. «Джетс» виграють з перевагою в чотири очки.

Вікторія пирснула. Навіть це чомусь видалося чарівним.

– Два тачдауни за дві хвилини до кінця? Та ну. Може, сказати, щоб Сем тебе виставив?

– От побачиш.

– А ти чому такий впевнений? Ти що, Оракул?

Вілл завагався.

– Саме так, – підтвердив він.

Вікторія нарешті обернулася до нього.

– Звісно. Знаєш, скільки разів я це чула за останні кілька місяців? Ти неправильно все робиш. Треба передбачити, що наступного ранку ми прокинемося разом.

– Про це я нічого не знаю, але «Джетс» сьогодні виграють, – із усмішкою відповів Вілл.

– З перевагою в чотири очки, – уточнила вона з іронією.

– Саме так.

– Добре. Якщо вони виграють – я твоя. Запросиш мене до себе і робитимеш зі мною все, що захочеш.

Вілл сторопів.

– Бач, як рота роззявив.

На другому дауні «Джетс» один з ловців прийняв пас за тридцять ярдів і пробіг із ним до очкової зони. Бар вибухнув емоціями.

Вілл поглянув на Вікторію. Вона витріщалася на нього.

– Я ж казав.

— Звісно. Але до виграшу їм далеко, а часу майже не лишилося.

— Еге ж, — кивнув Вілл.

«Джетс» заробили додаткове очко, і «Рейдерс» знову пішли в атаку.

«Темний спалах, червоний по краях — там, де світло просочується».

Вілл підвівся, схопив записник і засунув його під руку.

— Ти куди? — здивувалася Вікторія.

— Зараз повернуся, не хвилюйся. Ми ж побилися об заклад, забула?

— Та ні.

Вілл хутко пішов у задню частину бару, увійшов до туалету і зачинив двері за собою. Поклавши руки на прохолодний край умивальника, він подивився у заляпане дзеркало. Звідти визирало похмуре, пересічне обличчя: під 30 років, неохайний, перебивається випадковими заробітками. Тільки от пересічним Вілл давно не був.

Із бару пролунали вигуки. Він не бачив телевізора, але знав, що сталося. Увесь бар ніби показився, а чудова дівчина, напевно, подумала, що і справді зустріла Оракула цього вечора. Він міг би мати її чи будь-яку іншу жінку замість неї. Він міг би мати цілий бар, якби схотів. Варто лише сказати кожному по десять слів.

Вілл заплющив очі і скрутив записник, стиснувши на ньому руки так, що кістки побіліли.

Хороші рішення, погані рішення.

— Чорт забирай, — він згадав, що лишив плащ висіти на стільці. Бовдур.

Вислизнувши з туалету, він обережно зазирнув до бару ще раз. Прекрасна Вікторія не зводила очей з екрану, плескаючи в долоні. «Джетс» готувалися пробити по воротах, щоб заробити додаткове очко. Заб'ють. Матимуть перевагу в чотири очки.

Чорний хід з бару був біля кухні. Вілл вийшов на вулицю, з першим вдихом відчуваючи крижане повітря у легенях. Він пішов геть у ніч, не озираючись.

РОЗДІЛ 2

ЛІ ШОР КОПИРСАЛАСЯ у своєму салаті. Деякі забаганки можна собі дозволити. Крутони, сир, шматочки смаженої курки з доброю заправкою (яку варто просто назвати пудингом і не морочити людям голову). Це ж треба витратити майже п'ятнадцять баксів на моральну підтримку у салат-барі для того, щоб ледь торкнутися страви.

Лишивши виделку в салаті, Лі витерла руки серветкою та кинула її на тацю. Звичним, несвідомим рухом вона взяла телефон і розблокувала його. На екрані з'явився «Реддіт»-тред із закріпленим нагорі постом:

СЬОГОДНІ — ЦЕ ЗАВТРА
ОСЬ ТЕ, ЩО СТАНЕТЬСЯ

Під ним розміщувався список із двадцяти коротких описів подій, кожен — не більше кількох речень. Для всіх були зазначені дати. Разом вони охоплювали період десь у шість місяців. Цей список ширився інтернетом: його копія із тисячами коментарів була на кожному новинному сайті. Але вперше список з'явився на «Реддіті», через анонімне посилання на «Пейстбін».

Всі знають, що мається на увазі під Сайтом.

Лі дісталася кінця списку. Нічого не змінилося за ті п'ять хвилин, що вона не оновлювала сторінку. Вона окинула поглядом кафе: з десятків людей сиділи у телефонах. Сайт відкритий щонайменше на двох екранах.

Лі вийшла з додатку та відкрила пошту – нічого. Принаймні, не лист, на який вона чекає.

Вона завагалася, насупилася і зрештою відкрила наступний додаток. Там був документ зі статтею, її статтею. У ній було зо три тисячі слів, вдало підібрані зображення та посилання – все, чого очікували розсудливі читачі порталу *Urbanity.com*.

Стаття була про Сайт, хоча Лі могла обрати будь-яку іншу тему. Але Сайт... захоплював. Від часу його появи здавалося, що лише він має значення – єдина загадка, варта розв'язання.

Це сталося, коли Лі стояла у черзі «Старбаксу». Їй прийшло повідомлення від друга, Кіммі Тонга. Вона пройшла за посиланням, не розуміючи, чого це Кіммі вирішив надіслати їй якусь дурницю. Чекаючи замовлення, вона трохи погуглила і зрозуміла, на що зазіхав Сайт. А далі просто... витріщалася на сторінку, перечитуючи її знову і знову. Вона не чула, як її кличе бариста, аж доки той не заволав просто їй в обличчя.

Сайт з'явився у колективній свідомості раптово, наче НЛО над Вашингтоном. Від того дня здавалося, що він став єдиною темою для обговорень.

Двадцять подій – двадцять дат. Перші дві уже трапилися на момент, коли відомим стало відомо про Сайт. Решта ще мали відбутися. Із того часу минуло три чи чотири дати, на кожную з яких припадала описана на Сайті подія. Всі вони відбулися достоту як було описано. Може, доречніше було би сказати «передбачено» – невідомою людиною, сутністю, суперкомп'ютером чи прибульцем, відомим як Оракул. Так сайт перетворився на Сайт із великої літери.

Лі востаннє перевірила свій текст на смислові і друкарські помилки. Цю тему вона обрала саме тому, що її вже вичерпно розібрали до неї. План був таким: якщо подиви-

тися з іншого боку, виявити нові смисли, то вийде навіть більш вражаюче, ніж якби вона обрала маловідому тему.

І все ніби вийшло: Лі спробувала проникнути Оракулу до голови. На відміну від більшості статей, де обговорювався вплив пророцтв Сайту на світ, вона зосередилася на тому, як вони могли вплинути на самого пророка. Принаймні таким був початковий задум. Зараз вона перечитала свій текст надто багато разів і вже навіть не була певна, про що саме там ідеться. Але ж наміри були добрими!

Лі працювала у розділі «міська культура» сайту *Urbanity.com*. Під статтями про «культуру» розумівся клікбейтинг зі списками клубів, шоу, тусовок зірок та місць, де роблять найкращі бейгли у Брукліні. В інших розділах на *Urbanity* публікували і справжні репортажі — щоправда, небагато. Її стаття про Оракула мала стати перепусткою туди.

На пошту нічого не приходило. Лі насупилася у розпачі, потім зробила кілька жестів на телефоні. Статтю опубліковано. Тепер її можуть прочитати мільйони читачів сайту. Жереб кинуто.

Лі підвелася і кинула тачу у смітник, шкодуючи про змарнований обід. До офісу було два квартали. В животі все стислося від хвилювання.

Офіс *Urbanity* розміщувався на шостому поверсі невисокого будинку на розі П'ятдесятої і Третьої вулиць. Це був звичайний офіс із перегородками і конференц-залами по боках на шостому поверсі та кабінетами директорів на одинадцятому. Лі сіла за стіл і подивилася у дзеркало, що висіло на стіні її кабінки. Стосунки із власним віддзеркаленням поступово псувалися з наближенням 30 років. З кожним поглядом вона затамовувала подих. Чого вона очікувала, вдивляючись у власне обличчя? Може, вона мала би стати схожою на матір із проблемами сивини та лініями зморшок, що врзалися в темну шкіру навколо очей?

«Навіщо ти це зробила?» — запитала вона себе.

У неї була робота у Нью-Йорку. Вона мала журналістську освіту і працювала за фахом, заробляючи на життя власними текстами. Більш-менш заробляючи. У неї виходило забезпечувати себе майже без щотижневих ніякових, принизливих дзвінків батькам. Добра половина її друзів не досягли навіть цього.

«То навіщо ти щойно це зробила?» — повторила вона.

Із-за перегородки визирнула голова Едді, одного з фотографів порталу. Йому було десь під сорок, він не соромився свого віку і був справжнім профі у своїй роботі. Едді зняв кілька ілюстрацій до її статті про Сайт та навіть допоміг їх розмістити.

Він посміхався.

— Щойно бачив твою статтю онлайн. Це просто чудово. Я ж казав — матеріал, що треба. То вони переведуть тебе до новин чи як? За весь час, що я тут працюю, ніколи не бачив, щоб вони давали комусь завдання інших. Тобі варто пишатися, що вони зробили такий виняток.

Лі мовчки дивилася на нього. Едд насупився.

— Тільки не кажи, що ти...

Лі Шор зрозуміла ще багато років тому: ніщо не цікавило її менше, ніж те, що вона вже мала, незважаючи на нові можливості, серйозні стосунки чи обіцяне щастя. І ніщо не цікавило її більше за те, що їй мати не дозволяли.

— Я втомилася чекати, Едді. Я відправила їм текст більше тижня тому — мені навіть не відповіли. Ти ж знаєш, на що я здатна. Сам щойно про це сказав. Я мала показати їм щось. Я два роки просила змінити завдання — і все одно мене відправляли на відкриття клубів та іншу фігню. Статистика по цій публікації говоритиме сама за себе. Звісно, це трохи ризиковано, але...

Едді чи то голосно видихнув, чи то зітхнув.

— Ти в курсі, що порталом володіє транснаціональний розважальний конгломерат? Не можна просто постити туди все, що заманеться. Це не твій блог на «Тамблері»! Лі, за такі речі на людей позиваються до суду. І вже напевно звільняють з роботи. Піду перевірю, чи не вказала ти моє ім'я в тій клятій статті.

Ед розвернувся і пішов геть.

Лі мало не відповіла, що видалить пост просто зараз. Але що зміниться? Він уже онлайн.

Перше передбачення на момент, коли відомим про Сайт дізналися, стверджувало, що 23 листопада у північній міській лікарні Г'юстона народиться чотирнадцять немовлят — шість хлопчиків і вісім дівчат. Воно збулося повністю: остання дитина народилася за дві хвилини північ. Її мати прибула до лікарні за півгодини до того. Вона навіть не була місцевою — просто проїжджала неподалік разом із чоловіком.

Таке непросто підлаштувати, хоча інтернет-скептики описали безліч способів це зробити у своїх блогах і на форумах. Найпопулярнішою теорією було те, що за Сайтом стоїть Центральне Розвідувальне Управління. Десь неподалік лікарні вони штучно викликали пологи у кількох жінок, вишикувавши їх, як племінних кобил, а згодом підіслали останню жінку незадовго до півночі.

І дарма, що ЦРУ працює лише за межами США, що штучні пологи неможливо спланувати до хвилини, що наврод жінки погодилися б на подібне, і т.д...

Наступне передбачення мало справдитися через два тижні:

Літак рейсу № 256 Тихоокеанських Авіаліній розгерметизується під час заходу на посадку у Куала-Лумпурі. Посадка буде вдалою, та попри це сімнадцять людей буде травмовано. Ніхто не загине.

І знову Сайт влучив просто в ціль. Птах врізався у вікно. Його не відремонтували вчасно, воно тріснуло та призвело до розгерметизації салону. Саме сімнадцять людей було травмовано — ні більше, ні менше. Навіть це можна підлаштувати, казали конспірологи. Та світ більше не міг сприймати їх усерйоз, бо цю подію зняли на відео.

Кілька кмітливих індонезійців прийшли до аеропорту з камерою записати, як рейс 256 заходить на посадку. Відео завантажили в інтернет кілька годин потому. На ньому було чітко видно, як згряя птахів з'являється в кадрі. Більшість з них відлетіли в останній момент. Де-кілька — ні. Коли тебе переконують у тому, що ЦРУ навчилося контролювати птахів на відстані та якимось чином підлаштувало посадку так, аби постраждало саме сімнадцять людей, — простіше повірити, що Сайт справжній.

Отже, хтось у світі може передбачати майбутнє. Десь існує Оракул. Більшість релігійних груп проклинала Сайт або демонстративно ігнорувала його. Деякі його прийняли.

Політики та експерти різного штибу миттєво включили Сайт у свою риторiku. На Оракула посипалися запрошення на найексклюзивніші події, пропозиції сексуального характеру, гроші та пропозиції роботи. Наскільки відомо, всі до одної були проігноровані.

Звички і захоплення набували популярності залежно від передбачень Оракула. Так, шоколадне молоко стало улюбленим напоєм дорослих і дітей.

24 КВІТНЯ Луїза Альварес з Ель-Пасо, штат Техас, придбає 250 мл шоколадного молока, якого не куштувала вже 20 років, щоб перевірити, чи сподобається їй його смак так само, як у дитинстві.